

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 17. kolovoza 2011.

[\[Video\]](#)

Molitva srca

Draga braćo i sestre!

Još smo uvijek obasjani svjetlom blagdana Uznesenja Marijina na nebo, koje – kao što sam rekao – je blagdan nade. Marija je prispjela u raj i to je naše određenje: svi možemo doći u raj. Pitanje je samo kako. Marija je ondje došla; ona – kaže se u Evanđelju – je ona „što povjerova da će se ispuniti što [joj] je rečeno od Gospodina" (Lk 1, 45). Dakle Marija je povjerovala, pouzdala se u Boga, ušla je svojom voljom u volju Gospodinovu i tako je bila upravo na vrlo izravnom putu, na putu prema raj. Vjerovati, uzdati se u Gospodina, ući u njegovu volju: to je bitni pravac.

Danas ne želim govoriti o čitavom tom putu vjere, već samo o jednom malom aspektu molitvenog života koji je život doticaja s Bogom, to jest o meditaciji. A što je meditacija? To znači "spominjati se" onoga što nam je Bog učinio i ne zaboraviti mnogih njegovih dobročinstava (usp. Ps 103, 2b). Često vidimo samo negativne stvari; moramo u svojem sjećanju čuvati i pozitivne stvari, darove koje nam je Bog dao, biti pozorni na pozitivne znakove koji dolaze od Boga i spominjati ih se. Dakle, govorimo o jednoj vrsti molitve koja se u kršćanskoj tradiciji naziva "molitva srca". Mi obično poznajemo molitvu riječima; u toj molitvi naravno moraju biti prisutni i um i srce, ali ono o čemu danas govorimo jest jedna meditacija koja nije razmatranje riječima, već uspostava doticaja našega srca s Božjim srcem. A Marija je tu jedan vrlo realan uzor. Evanđelista Luka, više put, ponavlja da Marija "u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu" (2, 19; usp. 2, 51b). Onaj koji nešto čuva to ne zaboravlja. Marija je pozorna prema onome što joj je Gospodin

rekao i učinio, i razmišlja, to jest dolazi u kontakt s raznim stvarima, produbljuje ih u svome srcu. Ona koja je, dakle, "povjerovala" u Anđelovo navještenje i pristala da se po njoj Vječna riječ Svevišnjega utjelovi, također je prihvatila u svojem srcu divno čudo onoga ljudsko-božanskog rođenja, razmatrala je o tome, zadržavala se u razmišljanju o onome što Bog u njoj izvodi, da bi prihvatila Božju volju o svojem životu te na nju odgovorila. Otajstvo utjelovljenja Sina Božjega i Marijina majčinstva je tako veliko da zahtijeva jedan proces interiorizacije u kojem će se to otajstvo pokušati dublje shvatiti, protumačiti njegovo značenje, shvatiti njegove posljedice i implikacije. Tako je, iz dana u dan, u tišini običnog života, Marija nastavila pohranjivati u svojem srcu kasnije čudesne događaje kojima je bila svjedokom, sve do krajnje kušnje križa i slave uskrsnuća. Marija je u punini živjela svoj život, svoje svakodnevne obaveze, svoje poslanje, ali je znala sačuvati u sebi nutarnji prostor za razmišljanje o Božjoj riječi i volji, o onomu što se u njoj zbiva, o otajstvima života svoga Sina.

U životu nas upravo guše mnogi poslovi i obaveze, brige i problemi; često čovjek teži tome da mu dan bude potpuno ispunjen tako da nema ni trenutka za zastati u razmišljanju i hraniti svoj duhovni život. Marija nas uči koliko je nužno pronaći u danu trenutke za sabranost u tišini i razmišljati o onome što nas je Gospodin poučio, o tome kako je prisutan i djeluje u našem životu: riječju, učini nas da budemo kadri zastati i razmatrati. Sveti Augustin uspoređuje razmatranje o Božjim otajstvima s blagovanjem hrane i koristi glagol koji se ponavlja u čitavoj kršćanskoj tradiciji: to je glagol "preživati". Božja otajstva moraju se neprestano razlijevati u našem srcu da nam postanu bliska, da vode naš život, da nas hrane kao što to čini hrana koja nam je neophodna za preživljavanje. A sveti Bonaventura, govoreći o riječima Svetog pisma kaže da "ih treba uvijek prežvakavati kako bi se gorljivim prijanjanjem duše usmogle usaditi u našem srcu" (Coll. In Hex, izd. Quaracchi 1934., str. 218). Razmatrati znači, dakle, stvarati u nama stanje sabranosti, nutarnje šutnje, da bi razmišljali, asimilirali otajstva naše vjere i ono što Bog izvodi u nama; to možemo činiti na razne načine, primjerice, tako da uzmemo neki kratak ulomak Svetog pisma – isprva će biti lakše koristiti neko od Evandjelja, Djela apostolska ili poslanice, odnosno neki tekst nekog duhovnog autora, a po mogućnosti može se posavjetovati u vezi s tim s ispovjednikom ili duhovnim vođom – čitamo ga i razmišljamo o pročitanoj, zadržimo se na njemu, nastojimo ga shvatiti, otvoriti svoj duh onomu što nam Gospodin želi reći i poučiti nas. I sveta krunica je meditacija: ponavljajući Zdravomarije pozvani smo iznova razmišljati i razmatrati o pojedinom otajstvu krunice. Ali možemo se također zaustaviti na nekom snažnom duhovnom iskustvu, na riječima koje su nam se utisnule u pamet tijekom sudjelovanja na nedjeljnoj euharistiji. Vidite, dakle, mnogi su načini da razmišljamo i uspostavimo doticaj s Bogom i približimo se Bogu i, na taj način, budemo na putu prema raj.

Dragi prijatelji, ustrajnost u posvećivanju vremena Bogu je od temeljne važnosti za duhovni rast; sam će nam Gospodin udijeliti dar da uživamo njegova otajstva, njegove riječi, njegovu prisutnost i djelovanje; osjetiti kako je lijepo kada Bog razgovara s nama; dat će nam dublje shvatiti od nas. To, u konačnici, upravo i jeste svrha meditacije: predavati se uvijek u Božje ruke s povjerenjem i ljubavlju, sigurni da ćemo samo čineći njegovu volju biti uistinu sretni.

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana